

ричъ, да посрѣщнатъ атакитѣ на хилядната руска кавалерия и пѣхота.

Близо до селото се намираха още послѣднитѣ ромѣнски патраули, които искаха да разбератъ, отъ кждѣ ще настѣпватъ българскитѣ войски и дали сж тѣ много на брой.

Това врѣме, Владо вече бѣше се промѣкналъ въ опожареното с. Баладжа и очакваше българскитѣ войски, прѣвъ да ги види и да иде въ Добричъ, прѣвъ да занесе радостната вѣсть..

* * *

Четирма български войници наближиха селото и мълчаливо разгледаха развалинитѣ.

— Да вървимъ ли по-нататъкъ? попита единъ войникъ. Да, — но трѣбва да видимъ по-рано какво ни чака.

Вѣрно, потвърди другаря му.

Тѣ се снишиха при единъ храстъ и внимателно разглеждаха всѣка кѣща, прозорецъ и врата.

Изглеждаше, че никой нѣма въ селото.

Въ това врѣме, отъ единъ купъ развалини се показа една дѣтска глава и послѣ се видѣ едно момче на около 14 год. възраст. Това бѣше Владо!

Той чу гласътъ на българскитѣ войници и се впусна къмъ тѣхъ.

— Стой! — извика единъ ромѣнски войникъ, който се бѣ скрилъ въ съседната кѣща да наблюдава.

Владо бѣгаше все по-силно.

— Стой, повтори гласа, още по-силно. Ще стрѣлямъ извика ромѣнския войникъ и се впусна по диритѣ на Владо да го хване.

Владо се обърна, извади единъ ножъ на срѣща му и като го присрѣщна юнашки, заби ножътъ си въ гърдитѣ на ромѣнския войникъ.

Грамадниятъ ромѣнецъ падна, като снопъ, а Владо съ кървавъ ножъ въ рѣка продължи бѣгането си по направление къмъ българскитѣ войници.

Слѣдъ него се чуха нѣколко гърмежи. Владо трѣпна, падна на земята. Скоро той се съвзѣ и пакъ трѣгна! Приблѣжи се до българския патраулъ и почна съ задавенъ гласъ да говори: